

си назадъ. Това ще бѣде дълбоко оскърбление за фръзитѣ. Нека не дойдатъ при насъ като съюзници, съ за-таена вражда въ сърдцето. Азъ съмъ съгласенъ.

Мария отново погледна къмъ Белослава. Дъщерята на Белота бързо изтри избликналата сълза въ око̀го си. Ясно бѣше, че работата отива зле. Дветѣ братовчедки побледиѣха, изтрѣпнали. Какъ ѝ се искаше на Белослава да изтича при Мария, да обвие съ рѣце раменетѣ ѝ, да ѝ пошѣпне: Дерзай, защити се, защото можешъ... Той те обича. А азъ. Отъ какво да се браня? Не люде отдѣлиха Добромира отъ мене... Ето, идатъ ми вести, че той обикаля страната заедно съ богомилката Ива... Кой би могълъ да ми помогне?

Великиятъ боляръ Георги стана, изгледа тѣжно дъщерята на Калояна. Мълча дълго. Следъ това тихо пошѣпна:

— Това е била Божията воля. Не можемъ да сторимъ нищо противъ нея. Нека всѣки отиде по късмета си. Аминъ.

Царкинята изтрѣпна.

Огледа се наоколо.

И тѣ! И тѣ!

Всички я напуцаха. И най-вѣрнитѣ. Сега Борилъ бѣ силенъ. Съюзникъ на Ерикъ Филандъръ. И тя усѣти, че ненавижда латинеца отъ все сърдце. Огненъ гнѣвъ плъзна по жилитѣ ѝ. Тя внезапно изправи високо чело, очитѣ ѝ изпуснаха искри. О, ако Калоянъ бѣ живъ, той нѣмаше никога да жертвува като залогъ за миръ и приятелство, сърдцето на дъщеря си. Скрити сълзи я задушиха. И все пакъ тя можеше да се жертвува, ако бѣше нужно — за благо̀то на племето си. Ала не. Тя трѣбваше да погуби младостъта си, за да стори услуга на най-голѣмия си врагъ. Не! Никога! Безумни ли бѣха Илиница и Георги? Изведнѣжъ тя впи очи въ примасъ Василий, който бѣ дигналъ рѣка въ знакъ, че ще говори. Сърдцето ѝ заби силно, лудо. Ето най-сетне кой щѣше да каже дума за защита.

Мария и Белослава зачакаха занѣмѣли отсѣдата на светия старецъ. Тихо зашумѣ цѣлиятъ синклитъ.